

Förord av *Gore Vidal*

Det var någon gång i slutet av 1950-talet som John F. Kennedy, denne skvallermakare i världsklass och tillfällighetshistoriker, berättade för mig hur Harry S. Truman hade blivit övergiven av nästan alla när han kandiderade till presidentposten. En amerikansk sionist gav honom då två miljoner dollars kontant i en resväska ombord på hans kampanjtåg. ”Det var därför vårt erkännande av Israel drevs igenom så snabbt.” Då varken jag eller Jack var någon antisemit (till skillnad från hans far och min farfar), tog vi detta som bara ännu en rolig historia om Truman och den amerikanska politikens stillsamma ruttenhet.

Det brådstörtade erkännandet av staten Israel har tyvärr lett till fyrtiofem år av mordisk förvirring och till förstörandet av det som sionismens medlöpare trodde skulle bli en pluralistisk stat – ett hemland för infödda muslimer, kristna och judar liksom ett blivande hemland för fredliga europeiska och amerikanska judiska invandrare, också för dem som låtsades tro att den store fastighetsmäklaren där uppe hade givit dem Judeen och Samarien att evärdligen besitta. Eftersom många av invandrarna varit goda socialister i Europa, utgick vi ifrån att de inte skulle låta den nya staten bli en teokrati och att de infödda palestinierna skulle kunna leva samman med dem som jämbördiga. Så skulle det dock inte bli. Jag skall inte repetera de krig och hot om krig som träffat denna olyckliga del av världen. Men jag skall säga att det förhastade uppfinnandet av Israel har förgiftat det politiska och intellektuella livet i Förenta staterna, Israels osannolika beskyddare.

Osannolik eftersom ingen annan minoritet i Förenta staternas historia någonsin kapat åt sig så mycket pengar från den amerikanske skattebetalaren för att investera i ett ”hemland”. Det är som om den amerikanske skattebetalaren hade tvingats att stödja påven i hans försök att återerövra Kyrkostaten bara därför att en tredjedel av vårt folk är romersk-katolska kristna. Hade ett dylikt försök gjorts, hade det blivit ett våldsamt oväsen och kongressen hade sagt nej. Men en religiös minoritet, som omfattar mindre än två procent av folket, har köpt eller skrämt sjuttio senatorer (den två tredjedels majoritet som måste till för att sätta ett i och för sig osannolikt presidentveto ur spel) och äger samtidigt massmediernas stöd.

På sätt och vis måste jag beundra det sätt varpå den israeliska lobbyen har genomfört sitt uppdrag, att se till att miljarder dollars varje år anslås till att göra Israel till ett ”bålverk mot kommunismen”. I själva verket var varken Sovjetunionen eller kommunismen någon större maktfaktor i regionen. Vad Amerika däremot lyckades med var att vända den en gång vänligt sinnade arabvärlden emot sig. Under tiden har desinformation om det verkliga skeendet i Mellanöstern tilltagit än mer, och huvudoffret för dessa grannfeta lögnar är – vid sidan om den amerikanske skattebetalaren – den amerikanska judenheten, toppriden som den blivit av yrkesterrorister som Begin och Shamir. Än värre: Med ett fåtal hedervärda undantag övergav judisk-amerikanska intellektuella liberalismen till förmån för en rad svagsinta allianser med den kristna (antisemitiska) högern och med det militärindustriella komplexet, Pentagon. 1985 skrev en av dem tanklöst att när judarna trädde in på scenen, ”fann de den liberala opinionen och de liberala politikerna vara närmare dem själva i sina hållningar, mer lyhörda för judiska önskemål”. Men numera ligger det i det judiska intresset att liera sig med protestantiska fundamentalister, ty ”vad är det för mening med att judar dogmatiskt, hycklande håller fast vid förlegade åsikter?” I det skedet klövs den amerikanska vänstern, och de av oss som kritiserade våra judiska före detta förbundna för deras vilsegångna opportunist blev kvickt och rituellt belönade med epitetet ”antisemit” eller ”självhatande jude”.

Dess bättre lever och hörs förnuftets röst, och i Israel av alla ställen. I Jerusalem sitter Israel Shahak och analyserar oförtrutet inte bara Israels förskräckliga dagspolitik utan även själva Talmud, liksom den inverkan hela rabbintraditionen övar på en liten stat som rabbinatets högerflygel avser att förvandla till en teokrati enbart för judar. Jag har läst Shahak i åratal. Han har

satirikerns öga för det virrvarr som uppstår i varje religion som försöker skapa förnuft ur det oförnuftiga. Han har forskarens skarpa blick för texternas egna motsägelser. Det är roligt att läsa vad han skriver om den hemske gojhataren doktor Maimonides.

Det behöver väl inte sägas att det officiella Israel djupt beklagar Shahak. Men det är inte mycket man kan göra med en pensionerad kemiprofessor, som föddes i Polen 1933 och tillbringade sin barndom i koncentrationslägret i Belsen. 1945 kom han till Israel, tjänstgjorde i den israeliska krigsmakten, blev inte marxist när det var på modet. Han var – och är fortfarande – en humanist som avskyr imperialism, antingen det är Abrahams Gud eller George Bush som motiverat den. Likaså motsätter han sig, med briljans och stor lärdom, det totalitära draget i judendomen. Som en höglärd Thomas Paine belyser Shahak de möjligheter som ligger framom oss, liksom den långa historia som ligger bakom oss. De som tar intryck av honom blir med säkerhet klokare och – vågar jag säga det? – bättre. Han är den senaste, om inte den siste, av de stora profeterna.

Ovanstående text utgör Gore Vidals förord till Israel Shahaks bok *Judisk historia, judisk religion – tyngden av tre tusen år*. Utgiven år 1996 av Foinix Förlag. Engelska originalets titel: *Jewish History, Jewish Religion – the Weight of Three Thousand Years*. Bemyndigad översättning av Lars Adelskog. Copyright © svenska översättningen Lars Adelskog 1996.